

Voskovcova Sázava dnes uvádí poslední soutěžní přestavení, což je neklamným znamením toho, že přehlídka, a tedy i Vosk(n)oviny, jdou do finále. Život přehlídkového plátku je sice logicky spjat s existencí přehlídky, ale obsahově je převážně „o kolo zpět“. Naštěstí mít o kolečko míř není vůbec na závadu (na rozdíl od kolečka navíc). Pro čtenáře je jako vždy připravena koláž pečlivě poskládaná z rozhovorů a recenzí, doplněna obrázkem a názory, a k dokonalosti dovedena výstižnými fotografiemi.

Jak se rodí Vosk(n)oviny, díl 5.

V(n) Čas se žene dál a práce spojené s vydáním nového čísla Vosk(n)ovin jsou v plném proudu. Porotci sepisují své recenze, kreslíř pracuje na tematickém obrázku, fotograf se probírá velkým množstvím fotografií a grafik, zatímco čeká na zaslání jednotlivých materiálů, vytváří komiks. Nezáhájí ani redaktorky, které píšou krátké úvodní texty, ale především se věnují natočeným rozhovorům se zástupci hostujících souborů.

V první fázi je potřeba mluvené slovo takzvaně hodit na papír. Ano, jistě existuje spousta programů, které z hlasového záznamu do pár minut vykouzlí textový dokument, nicméně redaktorky ctí starou dobrou poctivou práci a jednotlivé rozhovory přepisují samy, slovo od slova.

Hrubý text vyžaduje další péči, bez následných úprav a přizpůsobení čtenářově oku by nebylo možné zajímavý obsah nerušeně číst. Ve druhé fázi tak musí z textu zmizet slovní vata. Výplňková slova, která v běžném hovoru používá většina z nás, totiž nejsou žádanou součástí výsledného rozhovoru. Pryč musí také respondentem nedokončené myšlenky i odpovědi, které v polovině zcela změnil směr a ztratily smysl. Ačkoli nad výsledným česáním přepisu redaktorky stráví nemálo času, nijak samozřejmě nemění výrazy, význam či slovní projev dotazovaných. Výsledný rozhovor je zachován v původním znění, pouze kosmeticky upraven pro snadnější a plynulejší orientaci čtenářů.

Zpravidla v pondělí odpoledne už v redakčním e-mailu čekají fotografie zaslání fotografem Vosk(n)ovin, ze kterých je následně vybrána jedna portrétní ke každému ze dvou rozhovorů a jedna, nejvýmluvnější, z pátečního přestavení. Tyto tři fotky se v zápětí dočkají černobílých úprav, a spolu s rozhovory a sepsanými názory divadelníků na páteční přestavení putují k rukám grafika...

Co bylo porotou k představení Utíkej, Nituško! vysloveno a nemělo by zapadnout

Oldřich Randula

Kdo by neznal Mam'zelle Nitouche, nebo tuto hudební komedii v jedné z jejích stovek podob neshlédl, anebo o ní alespoň neslyšel. Takže bylo lze předpokládat, že většina příšedších diváků byla žádostiva dozvědět se, jak toto představení uchopí Divadelní spolek Kroměříž.

Jelikož ano, jsme zvyklí na leccaké pojetí klasických děl – od parodie záměrné přes parodii nechtěnou, od držení se původního pojetí zdařilého přes původní pojetí nakonec vyznívající jako parodie, konče kombinací výše uvedeného na mnoho způsobů. „Utíkej, Nituško!“ však, k mé radosti, patřilo k představením držícím se původního díla, které bylo autorem scénáře (L. Feldek) jen taktně rozvinuto – dvojí život přisoudil hned několika dalším postavám, směle kombinujíc jejich povolání, pohlaví a úmysly.

Radost mi kroměřížští udělali však hlavně tím, že nejen že nic neparodovali, nevkusně nepřibližovali současnosti (s malinkatou výjimkou odkazu na Černé barony – jakože jsem neslyšel...) ani nepřiměřeně nepřehrávali, ale i zmíněné „přidání dalších dvoj-životů“ využili s humorem, nikoli s vulgaritou, a podali civilně, nikoli křečovitě. Takže muži hrající ženy se nepitvořili s cílem pobavit za každou cenu a žádná z takto vzniknuvších dvoj-postav nepůsobila samoúčelně. Za to patří uznání režii, že vše uhlídala, a hercům a herečkám, že udrželi dané dekorum.

Hra černobílých a barevných kostýmů, příjemně jednoduchá scéna, množství nápaditých gagů a skvělá sebranost celého souboru umožnila kroměřížským předat divákům to, s čím do Sázavy přijeli – zábavu a rozptýlení u lehce naivní, přesto vtipné, trochu obstarožní, přesto svěží a hlavně prvotřídně podané hudebně-komediální klasiky.

Nituško, utíkej, a až poběžíš vůkol, rádi tě zas uvidíme!

Jan Rejhon

U žádného jiného, letos uvedeného titulu jsem nebyl vděčnější za roli hudebního porotce více, než v případě představení „Utíkej, Nituško!“.

Musím se přiznat, že mi ze všech stran zpracovávaná a omílaná „Mamzel Nituš“ svým příběhem a postavami nikterak slastné divadelní pocity nenavozuje, a sám od sebe bych asi na toto dílo cestu do divadla nevážil.

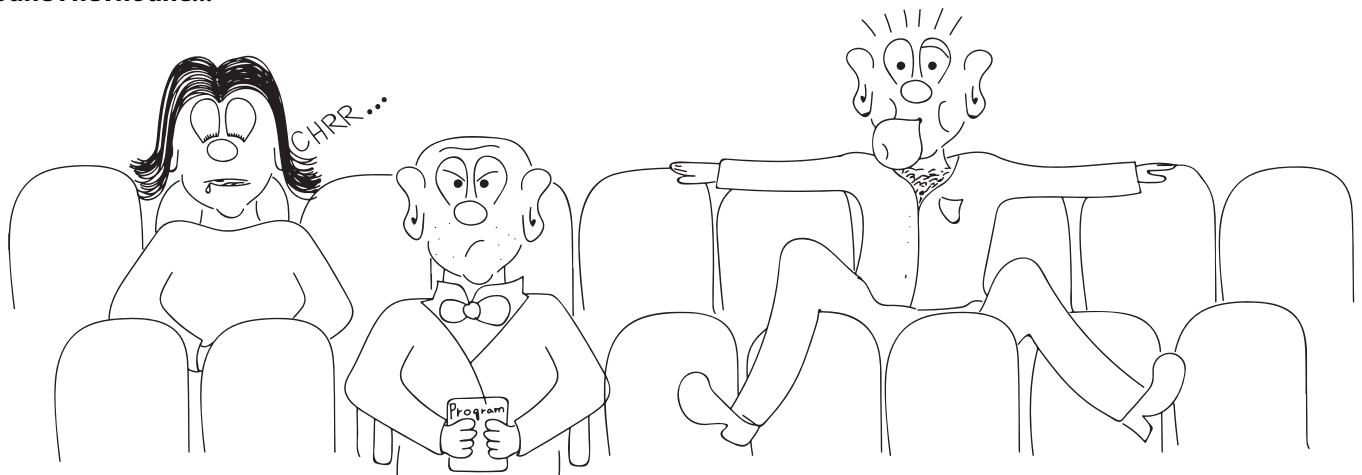
Proto jsem rád, že není mým úkolem se vyjadřovat podrobněji k ději a všemu okolo něj, když už na to předem hledím s takovým despektem.

Přešťasten jsem však za to, že jsem viděl hrát a zpívat kroměřížské divadelníky, kteří svůj výkon dotáhli k dokonalosti, a jejichž podání písní a pěvecké výkony musí potěšit snad každé hudby lačné ucho. Sama představitelka Denisy/Mam'zelle Nitouche zpívala výborně a já se vyložené těšil na každou její další píseň. Nemůžu zapomenout ani na sbor jeptišek, Floridora či poručíka. Všem to skvěle zpívalo a bylo jim krásně rozumět.

To bylo také do velké míry zásluhou pana zvukaře, který nám umíchal parádní poměr mezi hudebním podkladem a zpěvem, takže vše znělo jako z hotového masteru. Bohužel jsme ho u závěrečné diskuze již nezastihli, což je velká škoda. Chtěl jsem mu totiž poděkovat a pochválit ho, tak jako ostatní členy kroměřížského souboru.

Když máte totiž takové skvělé herce a hlavně zpěváky, můžete se pustit pomalu do čehokoliv a víte předem, že nemůžete v podstatě šlápnout vedle. Každý si v tom něco pro sebe najde. Stejně jako já. Přejí tedy divadelníkům z Kroměříže jen to dobré a spoustu skvělých písní, na které se už teď těším!

Vhodné i nevhodné...

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní spolek Kroměříž je pokračovatelem tradice ochotnického divadelnictví v Kroměříži. Od roku 1853 působilo v Kroměříži hned několik různých divadelních spolků, které vznikaly a zase se rozpadaly. Mezníkem byl rok 1952, kdy vznikl soubor jeden a od té doby pracuje soubor kontinuálně, byť logicky pod jiným názvem.

Utíkej, Nituško! je hudební komedie podle slavné francouzské operety z roku 1883 Mam'zelle Nitouche (česky „slečna Netykavka“). Kdo by neznal hlášku slečny Denisy „taková jsem já, matinko“. Diváci měli možnost shlédnout velmi vydařenou hru, kde kostelní varhaník byl ve skutečnosti utajeným operetním autorem, matka představená majorem, poručík subretou a klášterní schovanka operní divou. Znamé melodie si většina diváků pobrukovala nejen při představení spolu s herci, ale i cestou z divadla.

Rozhovor s Janem Raclavským, hercem Divadelního spolku Kroměříž, představitelem trojrole inspektora, poručíka a Coriny

Jaké byly Tvé první kroky k divadlu?

Ty miříly do dramatického souboru, který vedl Ivo Kolařík, dlouholetý člen divadla Dostavník Přerov. Tam mě divadlo uchvátilo a později jsem se z tohoto malého dramaťáčku dostal do větších divadel.

Víme o Tobě, že nehraješ pouze v jednom souboru...

Hraji s Divadelním spolkem Kroměříž, s Dostavníkem Přerov, se Stodolou Jiříkovice a teď jsem začal režisovat ve spolku Smotaná hadice Křenovice.

Prozrad' nám, jak to všechno stíháš?

Občas je to složité, všechno musí dobře klapnout, a nějakou záhadnou náhodou to zatím také všechno klapne. Občas tomu člověk holt musí něco obětovat. Nejhorší měsíce jsou září, říjen a listopad, kdy mám zkoušky prakticky denně.

Věnuješ se divadlu jen ochotnický nebo ještě divadlo studuješ?

Ne, vědomě jsem se rozhodl, že touto cestou nepůjdu, protože mám divadlo hrozně rád a líbí se mi ta volnost, že si kdykoliv můžu zahrát cokoli, nebo si dát oddech. Tahle volnost, která u amatérů je, a zároveň ta láska, se kterou ochotníci divadlo dělají, to je, myslím, něco nenahraditelného.

Ve hře Utíkej, Nituško! hraješ tři role, přičemž jedna z nich se převléká za ženu. Která z postav je Ti nejbližší?

(smích) Tak samozřejmě ta Corina. Máme spolu velice úzký vztah. Od začátku jsme byli na sebe takoví opatrní, protože já strašně nerad přehrávám. Měl jsem při zkoušení pocit, že už je to moc, ale režisér mi naopak říkal – přidávej, přidávej – a takhle vlastně vznikla Corina, která mi teď dává úžasnou možnost se vyblbnout.

Byla Corina Tvou první ženou?

Ano, na jevišti první žena, ano (smích).

Rozhovor s Miloslavem „Kubou“ Kuběnou, hercem Divadelního spolku Kroměříž, představitelem dvojrole Celestena a Floridora

Víte, proč jste začali zkoušet právě inscenaci Utíkej, Nituško?

Tuhle hru vybral náš režisér, Ladislav „Láry“ Kolář, herec z Brna. Kdyby v ní hrával, myslím, právě toho Floridora a Celestena a chtěl ji po letech oprášit.

Byla to jeho první spolupráce s vaším souborem?

Nebyla, režuruje u nás hodně děl. Aktuálně je v našem spolku jediným cizím režisérem, jinak máme režiséry z vlastních řad, třeba Janu Štěpánovou, Romanu Blažkovou nebo Jirku Kašíka.

Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

Do souboru jsem přišel asi před dvaceti lety. Viděl jsem hru Jeptišky a poté jsem oslovil Radka Štěpána, který v ní hrál v kapele, jestli bych s nimi také nemohl v té kapele v divadle hrát. Řekli mi ale, že potřebují herce, dostal jsem hned takovou zajímavou roli a chytl jsem se.

Takže máte blízký vztah k hudbě?

Ano, jsem muzikant. Hraji na kytaru, skládám písničky a texty, mám vlastní kapelu.

Vratme se zpátky k dnešnímu představení. Ztvárňujete v něm muže dvou tváří. Máte svou postavu raději jako kostelního varhaníka nebo operetního autora?

Lépe se mi hraje úlisný Celesten, protože toho může člověk vyhrát. Floridor je takovou civilní osobou, která šéfuje divadlu a má starosti nad hlavu. Postava Celestena je barevnější.

Jak ses cítil v ženských šatech?

Kostým je skvělý, za něj moc děkuji naší Bohunce (Bohumila Hýžová, pozn. red.), která šla pro tuhle hru opravdu vhodné a vzájemně sladěné kostýmy. Ten můj mi sedí výborně, možná mi dělá trochu větší zadek, ale jinak si myslím, že jsme sžiti (smích).

V Sázavě na přehlídce nejsi poprvé, mohl bys čtenářům připomenout, v jakých hrách Tě mohli vidět?

Do Sázavy se vracím hrozně rád, protože je tu skvělá atmosféra a hlavně přehlídku dělají divadelníci. Jakmile někam přijedeš a cítíš z lidí, že mají také divadlo rádi a chtějí ho dělat, je najednou atmosféra strašně přátelská a domácká. A i když se ti lidé pak rok nebo i déle nevidí, pořád je mezi nimi takové to přátelství, kdy víme, že my jsme ti divadelníci a kamarádíme se. Tady to tak cítím. Navíc je tu úžasný sál a skvělá technika. Hrál jsem tu vloni Rebely se Stodolou Jiříkovice, předloni s Dostavníkem Přerov a Stodolou hru Inferno. Předtím hry Honzo, vstávej! a Strašidlo Cantervillské, opět se souborem Dostavník Přerov.

Co odvážného jsi vykonal? Co pro Tebe znamená, když se řekne odvaha.

Odvaha je říct „ano“ na hlavní roli v záskoku, když za měsíc je premiéra, což se teď nedávno stalo mně.

Jak to vidí divadelníci

- Představení se mi líbilo, protože bylo vyvážené.
- Režie představení byla velmi příjemná, plná fóřů.
- Skvěle zvládnuté choreografie. Když se zpívalo, nikdo nestál, všichni byli v pohybu.
- Hra plná originálních nápadů. Nejvíce mě dostala děkovačka, na které se herci klaněli jak skutečným divákům, tak i těm malovaným, kteří byli součástí scény.
- Krása stíhala nádheru. Vždycky se bojím, co mě čeká, když se otevře opona. A tady jsem byl mile překvapen, protože mě čekalo něco neuvěřitelného, něco, co jsem ani nečekal.
- Odnášim si velmi dobrý pocit.

... přehlídka v tužce

Výsledky hlasování

líbilo	90
líbilo s výhradami	1
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz

www.fb.com/dsjvs

www.fb.com/voskovcovasazava